

“မာဆတ်”

“အင်း”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“တရုတ်စကားထင်တယ်။ ဆိုလိုရင်းက နှိပ်တာပေါ့ဗျာ”

အင်မတန်နံ့စပ်ကျွမ်းကျင်လှသော ကုလားလေးခေါ် ကျော်ကျော်လတ် (မီးရထား) ဟု အမည်ပေါက်သော ဂျာနယ်လစ်လေးက ကျွန်တော်ကို ရှင်းပြနေခြင်းသာဖြစ်သည် ။

“နေ ... နေပါဦး ... နှိပ်တာက ပန်းဆိုးတန်းကုန်းတံတားအောက်မှာ လဲ ခုံပေါ်ဝင်ထိုင်လိုက်တာ နဲ့ နှိပ်တာပဲ ဘာကွာလို့ လဲ”

“အာ ... ကိုကြည်တုံးပြီ ... အဲဒါတွေက ယောက်ျားကြီးတွေက လမ်းကြမ်းကြီးတွေနဲ့ နှိပ်တာ၊ အခုဟာက လှတပတ ကောင်မလေးတွေက အစ်ကိုနားမှာ အနုအရွလေး ... ဟီဟီ”

ကောင်မလေးဆိုသော အသံကြားတော့ ဆံပင်မွှေးပါထောင်သွား၏။ ကိုယ်ကလဲ မိတ်အင် လူပျိုကြီးမဟုတ်လား။

အင်မဖြစ်ခံနိုင်ရိုးလားဗျာ။ ကျုပ်ဘဝလေးကို သူတို့ သူတို့ တွေဖျက်ဆီးပေးနေကြတာ။ ခူးနဲ့ မျက်ရည်သုတ်ရတာလဲ အကြိမ်ကြိမ် ...

ကျုပ်မှာ လဲ ပေါင်းစရာလူမရှိတော့ ဒီစာနယ်ဇင်းက လူတွေနဲ့ ချည်း ပေါင်းနေရတာ။ ပြောရင် ကြွားရာကျမယ်တစ်ယောက်မှ အကောင်း မပါဘူး။ ဘုရားစူးစေ့။

ဟိုလူ သျှိုသူအောင်တို့ လွမ်းဝေနိုင်တို့ က ကာရာအိုကေသမားတွေ။ မူးလာတာနဲ့ မိုက်ဆွဲပြီး ဟဲမယ် ဆိုတာချည်းပဲ။ ဟဲတာတောင် ဟဲလေး မဟုတ်ဘူး ။ ဟဲကြီးတွေ။

ဪ ... အရက်သမားဖြစ်နေကြတာ ကံကောင်း။ အရက်သမား သာမဖြစ်ရင် ဒီလောက်မိုက် ခွက်ကြိုက်ပုံနဲ့ ဂေါပကဖြစ်တယ်။

အောင်မာ ... ကာရာအိုကေခန်းထဲဝင်ပြီး ကောင်မလေးများ အနား မှာ လာထိုင်ရင် အဲဒီကောင် မလေးပါးပေါ် သူတို့ တွေနှာခေါင်းကြီးတင်ပြီး ငြိမ်နေတော့တာ။

ကျွန်တော်ပြောတယ်။

“ဟေ့လူကြီး ... အဲဒီကောင်မလေးက မီးရောင်နဲ့ မို့ မျက်စိမှောက် နေတာ၊ အဲဒီကောင်မလေး ကျွန်တော်သိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက် ကပဲ၊ မနက်မနက်ဆို အခွန်လွတ်ဈေးမှာ ဖယောင်းတိုင် တိုးတိုးနေတာ”

ဟုတ်တယ်။ တကယ်ပြောတာ။ သူတို့ ပေးတဲ့ မုန့်ဖိုးနဲ့ စီးပွားပြန်ရှာ နေတာ။ ဒါကို ဘာပြော တယ်မှတ်လဲ။

“မိန်းမဖြစ်နေတာတစ်ခုနဲ့ တင် မင်းထက်တော့ လေကောင်းလေသ နဲ့ရတယ် ဟေ့ကောင်”

နှာခေါင်းကြီးပြန်တင်ပြီး ငြိမ်နေတာ။

စဉ်းစားကြည့်ပါဗျာ။ ဟိုက မနက်ဖက်ဆို တစ်နေကုန် ဖယောင်းတို င်တိုး၊ ဈေးမှာ ပြန်ရောင်း၊ ညကျတော့ ရေမချိုးမိုးမချိုးဘဲ ဒီကိုလာ။

ကဲ ... သူတို့ သာ လေကောင်းလေသန့်ရတယ်ပြောတာ။ အမှန်တော့ ထင်္ဂီအလုပ်မှာ လေဖြတ်လို့ ရတယ်။

ကျွန်တော်စိတ်ကုန်တာ အဲဒါတွေလည်း ပါတယ်။

အဲ ... ကျော်ကျော်လတ်တို့ ဇေယျာမြတ်ခိုင်တို့ က တစ်လိုင်း။ ဒီလိုင်းလေ။

“အစ်ကိုရ ပိုက်ဆံကလဲ ဘယ်လောက်မှ မပေးရဘူး။ တစ်ဆက်ရှင် မှ သုံးထောင်ထဲ”

“တစ်ဆက်ရှင်ဆိုတာ”

“တစ်နာရီလေ ... အစ်ကိုရ”

စိတ်ပါသွားမိသည် ။ စိတ်ပါသွားမိတာ မဟုတ်ဘူး ။ ပါကိုပါနေတာ ။ ကျွန်တော်ပြောသားပဲ၊ ကုပ်ကမြင်းပါဆို။

“အေး ... ကောင်မလေးတစ်ယောက် နှိပ်ပေးတာ တစ်နာရီမှ သုံး ထောင်ဆိုတော့ တန်သားကွ၊ ဒါနဲ့ နေရာက”

“ကျွန်တော်သိတယ်”

ကျွန်တော်သူ့ကို ပြန်ကြည့်မိသည် ။ အစကတည်းက အသားမဲလို့ ကုလားလေးဟု အမည် ပေါက်နေသော ငတိက အမှောင်ထဲဝင်နေတော့ အုတ်နံရံပေါ်ကို အရိပ်ကျသလောက်သာ မြင်ရ၏။ ဒီကောင် စာနယ်ဇင်း မလုပ်စားဘဲ သူခိုးလုပ်စားလျှင်တောင် ပိုတွက်ခြေကိုက်နိုင်သည် ။ ပါး စပ်လေး ပိတ်ပြီး လျှောက်ပြေးနေလျှင် ဘယ်သူမှ မြင်မည်မဟုတ်။

“အေး ... သိတာတော့ ဟုတ်ပြီ၊ ပိုင်ရောပိုင်ရဲ့ လား၊ တော်ကြာ ဂျာနယ်ထဲမှာ စာရေးဆရာ အကြည်တော် မာဆတ်မှာ ကမြင်းရင်း လက်ပူး

လက်ကြပ်ဖမ်းမိခြင်းဆိုတဲ့ သတင်းကြီးပါလာမှ ဖြင့်”

“ဪ ... အစ်ကိုရယ် ... ကျော်ကျော်လတ်ပါ။ ကျွန်တော်တောင် အဲဒီကကောင်မလေးနဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ် အဟစ် ... အဟစ်”

ဝမ်းသာလုံးစို့ပြီး လာတက်ပြနေသေးသည် ။ ကိုယ်ကသာ မသင်္ကာ၍ ...

“ကြည့်လုပ်ဦးနော်၊ မှုခင်းဂျာနယ်ကကောင်တွေ ငါ့ကို ကြိမ်းနေတယ်။ သူတို့ ဂျာနယ်တွေမှာ ငါစာမရေးလို့ တဲ့ ။ အမှုဖြစ်ရင် ဖိုးကာလာနဲ့ မျက်နှာဖုံးမှာ ထည့်ဖို့ ချည်း စောင့်နေကြတာ”

“အာ ... အစ်ကိုကလဲ အဲသည် လိုဖြစ်ရင် ကျွန်တော်လည်း ထည့်မှာပေါ့၊ အဲ ... ဟုတ်ပေါင် ... သေချာပါတယ်”

“ဘာသေချာတာလဲ”

“အမှုဖြစ်ဖို့ အဲ ... အဲလေ ... အလုပ်ဖြစ်ဖို့ ပြောတာ၊ အဟဲ”

“ဟင်း”

သက်ပြင်းချမိသည် ။ ဒီကောင့်ကို သိပ်မယုံရဲ။ တစ်ခါကလဲ

“မော်ဒယ်လေးတစ်ယောက်က အစ်ကို့ပရိတ်သတ်ပါ။ အဲဒါ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ စားသောက်ဆိုင်မှာ စောင့်နေပါ ”

ဆိုပြီးလုပ်တာ။ ကိုယ်ကလဲ သိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါမျိုးဆို ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ပျော်တတ်တော့ ... ဟီဟီ။

နောက် ဘယ်သူ့ခေါ်လာလဲ သိလား။ သူတို့ အိမ်ခေါင်းရင်းက အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကို ပေါင်ပေါင်တွေတို့ ပြီး ခေါ်လာတယ်။ ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်။

“အန်တီရယ် ... အန်တီကို ဒီလိုကျွေးချင်နေတာ ကြာပြီ။ အခုမှ အချ ည်လေးရတုန်း ဟီဟီ”

ကိုယ်က အချဉ်ကြီးကိုဖြစ်လို့ ။

အခုလဲ သူ့စကားဟုတ်မဟုတ် မျက်မှောင်ကြုတ်ဆုံးဖြတ်ရသေးတယ်။

“တကယ်ပါ ... အဟုတ်ပါ ... ချစ်လို့ ပါ။ အဲလေ သီချင်းတောင် ဆိုမိ သွားပြီ၊ အတည်ပြောတာ အစ်ကို စာရေးလို့ ညောင်းတဲ့ အညောင်းအညာတွေ တစ်ဆက်ရှင်အတွင်း ဖြေလျော့သွားစေရမယ် တာဝန်ယူတယ် ”

ဪ ... ကိုယ်ကလဲ အညောင်းသမားပဲမဟုတ်လား။ နောက်ပြီး အညာကလဲ လွယ်တယ်လေ။ ဒါနဲ့ ပဲ ...

“ကဲ ...ဘာဖြစ်ဖြစ်သွားမယ်ကွာ ၊ ဘယ်မှာ လဲ ဝေးလား”

“လိုက်ခဲ့”

ငတိက တိုက်တန်းနံဘေး မှောင်ရိပ်ကျနေတဲ့ အသားအရည်နဲ့ ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ် ထွက်သွား လေရဲ့ ။ ကိုယ်ကလဲ နောက်ကလိုက်လို့ ။ အင်း ... တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မကြုံစဖူး ကောင် မလေး နှိပ်တာ ခံလိုက်မဟဲ့ဟု တွေးရင်း

“ကိုယ့်ဆရာ ... ကုန်းကုန်း”

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ဟန်ကျနေတုန်း အရှေ့မှ ငတိအော်သံကြောင့် ကြောင်သွားမိသည် ။

“ဟင် ... ဟင် ... ငါဘာလို့ ကုန်းရမှာ လဲ ၊ ဘာလို့ လဲ”

“အာ ... လူမြင်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး ဝပ်နေ ... ဝပ်နေ”

အခြေအနေက ပိုဆိုးသွားသည်။

စဉ်းစားကြည့်ပါဗျာ။ မြို့လည်ကောင် ပလက်ဖောင်းဘေး ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ရင်ကော့ပြီး သွားလို့ ရတဲ့ ဥစ္စာ၊ အခု ဒီကောင်နဲ့ ပေါင်းမှ လူမမြင်အောင် ဝပ်နေရတယ်လို့။

အေးလေ ... ဘယ်တတ်နိုင်မှာ လဲ။ ကိုယ်လဲပြောသည့်အတိုင်း မာဆတ်ချင်နေတာကိုး။ ထို့ကြောင့် သူပြောသည့်အတိုင်း ကုန်းနေရာကုန်း၊ ဝပ်နေရာဝပ် နေရတော့၏။

အတန်ကြာမှောင်ရိပ်စွန်းမှ လှေကားတစ်ခုရောက် လာပြီး

“ကဲ ... ကိုယ့်ဆရာ အမှတ်စဉ်ရေပြီး သုံးဆိုတာနဲ့ ပြေးတက်မယ်”

“ဟင် .. ပြေးတက်ရမယ် ... ဘယ် ... ဘယ်အထိလဲ”

“ရှစ်လွှာ”

“ဟင် ... ရှစ် ... ရှစ်လွှာတောင်”

ငတိကပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးနောက် ...

“အသင့်ပြင် ... သုံး ... ပြေးတော့”

“ဟာ”

ကိုယ့်မှာ တစ် နှစ် ပြီးမှ သုံးလာမယ်ထင်နေတာ၊ တစ်ခါထဲ သုံးဆိုတာနဲ့ အလျင်အမြန်လိုက်ပြီး ပြေးတက်လိုက်ရသည်။

ဪ ... ကိုယ့်မလဲ တစ်ချိန်လုံး စာထိုင်ရေးနေတဲ့ အညောင်းသမားမဟုတ်လား။ ကိုယ်တိုင် ကလဲ မသန်၊ ရှစ်လွှာအထိ ပြေးတက်ရတယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်၊ ရှစ်လွှာရောက်တော့ ဟစ် ဟစ်ပါ ဖြစ်နေ

သည်။

ရှစ်လွှာရောက်တော့ ငတိက ပြုံးစိစိနှင့် ...

“ရှုံး...အစ်ကိုအနောက်မှာ နေ၊ အစ်ကိုမျက်ခွက်ကြီးမြင်ရင် လန့်ပြီး တံခါးမဖွင့်ပေးဘဲ နေမယ်”

“အာ ... မင်းကလဲ နှိပ်တာပဲကွာ ... မျက်ခွက်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ရှုံး ... တိုးတိုး ... အထာရီတယ် ... အဟိ”

ဆိုကာ တစ်ဖက်လှည့်၍ တံခါးခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက်ဒေါက်ဒေါက် ... ဒေါက်ဒေါက်ဒေါက်”

“ကလောက်”

တံခါးမှ တံခါးပေါက်သေးသေးလေး ပွင့်လာသည်။

“ဘာ .. ဘာလဲဟ ... အဲ ... သွား .. သွားကြီး”

နဂိုမဲငတိ၏ ဖြူဖွဲ့သွားကို မြင်တော့ အတွင်းထဲကလူ ကြောင်သွား ပုံရ၏။ကို ငတိက အစွမ်းကုန်သွားဖြုတ်ပြီး ...

“ကျော်ကျော်လတ်လေ ... ကျော်ကျော်လတ်ပါ”

အထဲက မျက်လုံးနှစ်လုံးက ...

“ဪ ... အရိပ်ကြီးမှတ်နေတာ ... ဪ ... ကိုကျော်ကျော်လတ်၊ နေရာက မရှိတော့ဘူးဗျ ခဏနေမှ လာပါလား”

“အဟဲ ... အဲ ... အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ... ငါ့ ... ငါ့ဆရာကို ခေါ်လာလို့ အဲဒါ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် မျက်နှာထုတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ပလုပ်တုတ် ... ဘယ်လိုကြီးလဲဟ ... ”

ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ အထဲကလူ လန့်သွားပုံရ၏။

“အဲ ... အဲဒါ ငါ့ဆရာကွ နေရာလေးတော့ လုပ်ပေးပါ”

ကျော်ကျော်လတ်က တစ်ထောင်တန်လေး အသာအယာထိုးထည့် ပေးပြီး ပြောသည် ။

“ကျွီ”

ရွှေတံခါး၊ ငွေတံခါး ပွင့်သွားသည် ။

“ခက်တာပဲဗျာ ... နေရာက မရှိတော့ဘူးဆိုမှ ”

တံခါးဖွင့်တုန်းလေး အခန်းထဲ ကမန်းကတန်းလှမ်းဝင်လိုက်သည် ။

“ဟာ”

ရုတ်တရတ်ကြည့်လျှင်တော့ အလှပြင်ဆိုင်တစ်ခုလိုသည် ။ သို့သော် အထဲတွင် မိန်းကလေး များ နှင့် ကြွရောက်ချီးမြှင့်ကြသော ဧည့်ပရိတ် သတ်ကမနည်း။ အားလုံးကိုယ်စီ ပဏာယူနေကြသည် ။

“ဟေ့ကောင် ... အနှိပ်ခန်းက ဘယ်မှာ လဲ”

ကျွန်တော်က နှိပ်နေတာ မတွေ့၍ ကပ်မေးသည် ။

“အပေါ်မှာ ဗျ ထပ်ခိုးပေါ်မှာ ”

အပေါ်မော့ကြည့်မိသည် ။

ရန်ကုန်မြို့တိုက်ခန်းပေါ်က ထပ်ခိုးများကို ရောက်ဖူးသူတိုင်း သိကြ ပေလိမ့်မည်။ အစတည်းက တိုက်ခန်းအမြင့်က ဆယ်ပေ သို့မဟုတ် ဆယ့်နှစ်ပေသာသာရှိကြပြီး၊ ထိုတိုက်ခန်းကိုမှ ထပ်ခိုးပြန်ခဲ့တော့ အများ

ဆုံးမြင့်သော ထပ်ခိုးကမှ ငါးပေမျှသာ ။ တချို့က လေးပေ၊ ဆယ်ပေမြင့်သော တိုက်ခန်းဆိုက ထပ်ခိုးရှိလှ နှစ်ပေအမြင့်သာ။

ယခုတိုက်ခန်းကတော့ အနည်းငယ်မြင့်သော ထပ်ခိုးက အနည်းငယ်နေရာယူ၍ ရပုံပေါ်၏။

“ခက်တာပဲဗျာ ... နေရာကလဲ တစ်နေရာပဲလွတ်တာ ... အဲ ... စပါယ်ရှယ်ခန်းတော့ ရှိတယ်။ အဲဒီအခန်းက ဈေးမြောက်တယ်”

“စပါယ်ရှယ်ခန်းက ဘယ်လောက်လဲ”

“ခုနှစ်ထောင်ဗျ ... တစ်ယောက်ခန်းပဲ”

ကျော်ကျော်လတ်က ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်သည် ။ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် သည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီနေရာရောက်တော့မှ ငွေခုနှစ်ထောင်လောက်တော့ သုံးဦးမှ ပေါ့။

ကျော်ကျော်လတ်က ပြန်လှည့်ရင်း ...

“ရတယ်လေ၊ လွတ်နေတဲ့ နေရာ ကျွန်တော်ဝင်မယ် ၊ ကျွန်တော့်ဆရာကိုတော့ စပါယ်ရှယ် ခန်း ပို့လိုက်ပေါ့”

ဧည့်ကြိုက ခေါင်းညိတ်သည် ။

“ဒါဆို ပိုက်ဆံအရင်ရှင်း”

“ဟင် ... ဪ ...”

ဘာမှ မလုပ်ခင် ငွေကြိုတောင်းသည် ။ ဒါကလဲ သူတို့ ယဉ်ကျေးမှုပဲလား မသိ။

ကျသင့်ငွေ ထုတ်ရှင်းလိုက်သည် ။ ထိုတော့မှ ...

“လာဗျာ”

သူဦးဆောင်ရာနောက် လိုက်သွားကြရသည် ။ ခုန ကျွန်တော်ပြော
သော ထပ်ခိုးလေးပင် ။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဟာ”

လှေကားလေးပေါ်တက်ပြီး အပေါ်မှာ မြင်တွေ့ရသော
မြင်ကွင်းကြောင့် အံ့အားသင့်သွားရသည် ။

ဘယ့်နှယ့်ဗျာ ... ဘဂ္ဂဒက်မှာ အသေခံပုံးဖောက်ခွဲမှုကြောင့်
သေသွားတဲ့ အလောင်းတွေ စီထားသလို စီရီလို့ ။ နောက်ပြီးအလောင်း
များ ဘေးမှာ သေသူ၏ ဇနီးမယား၊ မိခင်များ တန်းစီခိုနေကြသလိုမြင်
ကွင်း။

တချို့က အလောင်းကောင်တွေကို ဂုတ်ချိုးဇက်ချိုးလုပ်လို့ ။

“တက်လေဗျာ”

ဧည့်ကြိုလေးမှ ခေါ်သည် ။

“ဒို့”

“အား”

နဂိုရှည်လျားသော အရပ်က ခေါင်မိုးတက်ဆောင့်သည် ။

“ခေါင်းငုံ့လေဗျာ ... နားမလည်ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ...”

အပြင်မှာ ကိုယ်ဘာကောင်ကြီးပဲ ဖြစ်ပါစေ။ ဒီအထဲမှာ တော့ သူတို့
စကား နားထောင်ရမည် သာ။

အသာလေး ခါးကုန်းတက်လိုက်သည် ။ အပေါ်ရောက်တော့ခြေမချရဲ။ ခုန စန့်စန့်ကြီးတွေက လှေကားရင်းမှ စ၍ တန်းစီနေသည် ကိုး။

“ဘယ် ... ဘယ်လိုတက်ရမှာ လဲဟင်”

“ကျော်ခွတက်လေဗျာ၊ ခင်ဗျားကလဲ၊ အားလုံးနားလည်တတ်ပါတယ်”

“အဲ ... အဲလို”

သူကိုယ်တိုင် ရှေ့က ကျော်ခွပြသွားတော့ ကိုယ်လဲခါးကုန်းပြီး ကျော်ခွသွားရသည် ။

အတော်ခက်ပါတယ်ကွယ် ... အဲဒီတော့မှ ကိုယ့်ပုံကိုယ် ပြန်စဉ်းစားမိတယ်။ ဟိုးအရင်တုန်းက ကာတွန်းသိန်းလွင်ရေးတဲ့ ငတက်ပြား ပစ္စည်းတစ်ခုခုကိုခိုးဖို့ ခြေလှမ်းသလိုမျိုး၊ ခါးကိုကုန်း၊ ခြေဖျားကိုထောက်ပြီး တကယ့်ပီဘီ သူခိုးခြေလှမ်း။

ယောက်ျားသားများကလဲကွယ်။ ဒါမျိုးကျ အင်မတန်သည်းခံရှာပါတယ်။ ခေါင်းပဲ တက်နင်းနင်း မျက်လုံးကို ခြေမနဲ့ ပဲ ကလော်မိ၊ ဘာမှမပြောဘူး ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ စန့်စန့်ကြီးကို ငြိမ်နေတာ။ မသိရင် သူတို့ ကိုကိုယ်ပါဝင်နှိပ်ပေးလိုက်သလို။

သူတို့ ဘေးမှာ အပူသည် ပုံစံမျိုးနဲ့ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြသူများကလဲ ဘယ်ဟာကို ဘယ်လိုနှိပ် နေကြလဲတော့ မသိဘူး။ သူတို့ ပြောတော့ အကွက်စုံတယ်တဲ့ ။

“ဟိုလူ ... ဟိုဘက်နည်းနည်းတိုး၊ ဒီဖက်ကအစ်ကို ... ဒီဖက်ကို ကပ်လိုက် ... ခေါင်းရင်းကလူ ခြေထောက်နည်းနည်းကွေး .... ကဲ ... ဒီမှာတစ်နေရာရပြီ”

နေရာရသည် နှင့် ကျော်ကျော်လတ် ဖတ်ခနဲဝင်လဲ့လိုက်သည်။ ။

“ကိုယ့်ဆရာ ... စပါယ်ရှယ်ခန်းထဲဝင်လိုက်”

ဟု ဆိုကာ သူ့နားငုတ်တုတ်လာထိုင်သော ကောင်မလေးကို

“ညီမလေးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင် ... ဘယ်မှာ နေတာလဲ ... အစ်ကိုကြီးက အသားသာ မဲတာ ... အသည်းဖြူတယ် ... အသန့်ကြိုက်တယ် ... အသောက်အစားကင်းတယ်”

စသည် ဖြင့် ကြုံနေတော့သည်။ ။ (ဪ ... ဒါကလဲ မာဆတ်ယဉ်ကျေးမှုပင်)။ ကိုယ်ကလဲ ဘယ်နေရာဝင်ရမှန်းမသိတော့ ဒီကောင့်ကိုသာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်နေရသည်။ ။

“ဟေ့ ... စပါယ်ရှယ်ခန်း ပြီးပြီလားဟေ့”

“ပြီးပြီ ... ပြီးပြီ ... ဒီမှာ ကပ်တွေတင်နေတာ”

သူတို့ ဘာသာသူတို့ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ။ ဪ ... စပါယ်ရှယ်ခန်းက လူလာမှ ခင်းကျင်း ပေးသည့်ထင်။ “ဒါဆို အတော်သန့်မှာ ပဲ” ဟု စိတ်ထဲမှာ ထင်မိသည်။ ။

“ရပြီ ... ရပြီ ... စပါယ်ရှယ်ခန်းရပြီ”

ခေါ်သံကြားတော့ ဝမ်းသာသွားသည်။ ။ ကိုယ့်အလှည့်ရောက်ပြီကိုး။

“ဟိုအစ်ကိုကြီး ဒီဖက်လာ”

တက်လာသော လှေကားဖက်ပြန်ခေါ်တော့ ခုနလူတွေကို ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် ပြန်၍ ကျော်ခွ သွားရသည်။ ။ လှေကားရင်းတွင် ကျွန်တော့်ကို မာဆတ်ပေးမည့် ကောင်မလေးက စနိုးတာဝါလေးကို ငြိစောင့်နေသည်။ ။

“ဘယ်ဘက်ကိုသွားရမှာ လဲဟင်”

“ဒီမှာ ”

“ဟင်”

ကောင်မလေး ညွှန်ပြသော အပေါက်ကိုမြင်တော့ အံ့အားသင့်သွားရသည်။ အပေါက်က ဝမ်းလျားထိုးဝင်မှ ဝင်လို့ ရသည့် ဝင်ပေါက်ပင်။

“ကဲ ဝင်”

ကောင်မလေးပြောတော့ ကိုယ်လဲဝင်ရသည် ပေါ့။ လူကောင်ကလဲ ကြီးတော့ မနည်းဝင်ရ ပါတယ်ကွယ်။

“ဟာ”

အထဲရောက်မှ လွန်စွာ အံ့အားသင့်သွားရသည် ။

“ဟင် .....ဒ.....ဒ..... စပါယ်ရှယ်ခန်း”

“အင်းလေ”

အံ့ဩလွန်း၍ ဘာပြောရမှန်းပင် မသိတော့။

“ဘယ်လို ... ဘယ်လိုကြီးလဲဟ”

နုတ်မှ အာမေဍိတ်သံပင်ထွက်သွားသည် ။

အမှန်တော့ စပါယ်ရှယ်ခန်းဆိုတာ နေရာမရှိတော့၍ ရေချိုးခန်းအပေါ်က လေးထောင့်ရေ တိုင်ကီပေါ် နှစ်တစ်လက်မပြားတွေ စီရိုက်ထားသော ကဒ်များကို စီတင်ထားခြင်းပင်။ ရေချိုးခန်းအပေါ်က ရေတိုင်ကီပေါ်မှာ မှီ ထလိုက်လျှင်ပင် ခေါင်းကလွတ်ရုံမျှသာ။

“လဲ့ လိုက်လေ”

“ဪ”

ဘာမှ မပြောဘဲ လှဲချလိုက်သည်။ ။ မှောင်နှင့်မဲမဲမို့ ဘာကိုမှ လဲ သဲကွဲ
စွာမမြင်ရ။ ခြေဖဝါးကို စနိုးတာဝါနှင့်ပွတ်သည်။ ။ ထိုသို့အပွတ်မခံဖူး
တော့ သာယာချင်ချင်။

“နေပါဦး ... စပါယ်ရှယ်ခန်းက ဒီတစ်ခန်းပဲရှိတာလား”

“အင်း ... နောက်တစ်ခန်းက ပြင်နေတုန်း”

ခေါင်းထောင်သွားမိသည်။ ။ ဒီလောက်ခြေချစရာမရှိတာတောင် တစ်
ခန်းထပ်တိုးဦးမတဲ့။ ။ ထို့ကြောင့်

“ဘယ်မှာ လဲဟင်”

“အိမ်သာပေါ်မှာ ”

“ဪ ... ဟင် ... အိမ်သာပေါ်မှာ ”

“ဟုတ်တယ် ... သူကဈေးပိုကြီးမယ် ...”

“ဘာ ... ဘာလို့ လဲဟင်”

“မြင်ရလို့ ”

“ဟင် ... ဪ”

ဪ ... မဖွယ်မရာကိစ္စမြင်ရတာကို ဈေးကြီးဦးမတဲ့။ ။ ဘာမှ
မပြောတော့။

ခြေဖဝါးကို လက်ရွရွကလေးနှင့် လာရောက်နှိပ်နယ်သည်။ ။ သာယာ
လိုက်တာ။ ကိုယ်လဲ မာဆတ်ယဉ်ကျေးမှုအရ ...

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“လပြည့်”

“ဪ”

ဟိုးယခင်တစ်ခေတ်ကလဲ ကာရာအိုကေတွင် ပေါ်ဖူးသည်။ အမည်
မသိ မသိတာ နီလာ အငယ်လေး။ ယခုတော့ လပြည့်တို့ ပိတောက်တို့
နေခြည်တို့ စသည် ဖြင့် ပြောင်းကုန်ပြီထင်ပါ။

“နေတာကရော”

“လှိုင်သာယာ မီးခွက်ဈေး”

“အဝေးကြီးပဲ”

“အင်း”

ခြေထောက်ကိုလဲ အဆက်မပြတ်နှိပ်နယ်ပေးနေသည်။ သို့သော် ရွ
ရွလေး။ ကိုယ်ကလဲ သိတယ် မဟုတ်လား။ အကြောသမားလေ ။
ထို့ကြောင့် ...

“နည်းနည်းပြင်းပြင်းလေး နှိပ်ပေးလို့ ရမလား”

“ခံနိုင်လို့ လား”

“ရပါတယ်”

ကောင်မလေးက ခပ်ပြင်းပြင်းနှိပ်သည်။ ။

“ပလောက် ... ပလောက် ... ပလောက်”

သူပြင်းပြင်းနှိပ်တော့ အောက်ကတိုင်ကီကလှုပ်ပြီး
နှစ်တစ်လက်မကြားထွက်နေသော တင်ပါးကို ရေလာစင်သည်။ ။

“တောက် ... စပါယ်ရှယ်ခန်းကကောင် တယ်ကြမ်းပါလား”

ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ အောက်ကရေသံကြောင့် လူအထင်ကြီးခံရသည် ။
ကိုယ်လဲ ဘာမှ ပြန်မပြော တော့၊ အပေါ်ကနှိပ်တာ အောက်တင်ပါးက
ရေစိုနေတယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားကြည့်၊ တူးဖီး(လ်)ကြီး။ ခံစားရတော့ ခ
က်တာပေါ့နော်။ ဒါပေမယ့် မိန်းမနဲ့ရကတည်းက ခွင့်လွှတ်တဲ့ စိတ် အပြ
ည့်ရှိတာ ဆိုတော့ ဘာမှ မပြောတော့ဘူး။ ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ စန့်စန့်ကြီး ...

“ပလောက် ပလောက် ပလောက် ပလောက်”

ခပ်ကြမ်းကြမ်းနှိပ်လိုက်တိုင်း တိုင်ကီက ခပ်ရွဲ့ရွဲ့မို့ ရေလာစင်သည်

။

ဪ ... အိမ်အောက်ဝက်မွေးတာနဲ့ ရေတိုင်ကီပေါ် အနှိပ်ခံတာ လူ
ကိုတယ်အားပေးတာကိုး။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ အိမ်အောက်ဝက်မွေး
တော့လဲ ညညကျ ‘အုရ် ... အုရ် ... အုရ်’ဆိုပြီး ထအော်တာကိုး။ လူကိုပဲ
အားပေးအားမြှောက်ပြုနေသလိုလို။ အခု ရေတိုင်ကီပေါ်တက်နှိပ်တော့
လဲ အသံထွက်တာ ကြည့်ပါဦး။ လူအထင်ကြီးခံရနည်းလားဆိုပြီး ငြိမ်
နေလိုက်ပါတယ်။

“ဒီမှာ အလုပ်လုပ်တာကြာပြီလားဟင်”

“အင်း ... သုံးလလောက်တော့ရှိပြီ”

“အဆင်ရောပြေရဲ့ လား”

“အင်း ... ပြေပါတယ် ... ဒါပေမယ့်”

ခေါင်းထောင်ကြည့်မိသည်

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ”

ကိုယ့်စကားမဆုံးမီ ကြားလိုက်ရသောအသံက ...

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ပြေး ... ပြေးကြဟေ့ ... ပြေးကြ”

“အား ... ပြေးကြတဲ့ ဟေ့ ... ပြေးပြေး ...”

အော်သံများ ဆူညံသွား၏။ ကိုယ်လဲလန့်ပြီး ငုတ်တုတ်ထထိုင်ကာ

...

“ဟင် ... ဟင် ... ဘာ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ရဲ ... ရဲလာလို့ ပြေး ပြေးကြတဲ့ ... ပြေးကြ”

“ဟင် ... ရဲ ... ရဲတဲ့ အမလေးတော့ ...”

နှိပ်နေတဲ့ ကောင်မလေးက ပလွတ်ခနဲ မလွယ်ပေါက်က ပြေးထွက်
သွားသည်။ ။

“ဟာ”

ဆံပင်မွှေးများ ပင် ထောင်တက်သွား၏။

“ရဲ ... ရဲတဲ့ ... သေ ... သေပြီ”

အတွေးထဲ၌ မှုခင်းဂျာနယ်ထဲတွင် ကိုယ့်ပုံကို ဖိုးကာလာကြီးနှင့်
ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီးက ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၏။ စာရေးဆရာအကြည်တော် မာဆ
တ်တွင် လက်ပူးလက်ကြပ်မိခြင်းဆိုပြီး ...

“ကိုကြည် ... ကိုကြည် ... ရဲ လာပြီ ... ပြေး ... ပြေး”

ကျော်ကျော်လတ်အသံ။

ငတိက

ကိုယ်ပျောက်ခန္ဓာနှင့်ပြေးထွက်သွားပုံရ၏။

“အောင် ... အောင်မလေး ... ပြေးရပြီဗျ”

တကယ်ပြေးထွက်တော့ ဝမ်းလျားထိုးတိုးဝင်လာသော ဝင်ပေါက်က

ဘယ်လိုပြန်ထွက်ရမုန်း မသိ။

“ကယ် ... ကယ်ကြပါဦးဗျို့ ... ကယ်ကြပါဦး”

ခေါင်းက ပြန်ထွက်ရမလား၊ ခြေထောက်က ပြန်ထွက်ရမလား မသိ။
ခေါင်းကထွက်တော့လဲ ခြေထောက်က နင်းစရာမရှိ။ ခြေထောက်ကထွက်တော့လည်း ဘာမှ မမြင်ရ။ ထို့ကြောင့် ရေစင်ကြီး အတွင်းအပြင် ကားယားကြီး ဖြစ်နေ၏။

“ဟာ ... ဟိုလူကြီး ဘယ်လိုလုပ်နေတာလဲ ... မြန်မြန်ခုန်ချ ... မြန်မြန်ခုန်ချ”

ညွှံ့ကြိုလေး၏ အော်သံ။ ကိုယ်လဲ ဘာမှ စဉ်းစားချိန်မရတော့။

သေချင်သေပါစေ။ ဒီလိုနေရာမျိုး ရဲအဖမ်းခံရပြီး နာမည်တော့ အပျက်မခံနိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ခုန်ချလိုက်သည်။

“အင်းဟာ”

“အား”

ကံတရားများ တိုက်ဆိုင်ပုံပြောပါတယ်။
ကိုယ်လဲကြောက်လန့်တကြား ခုန်ချလိုက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် အပေါ်ကနေ ကုန်းကုန်းကွကွ ပြေးလာတဲ့ ကျော်ကျော်လတ်ပေါ် တည့်တည့်အရင်ကျပြီး ငတိက ကျွန်တော့်ကို ကုန်းပိုးပြေးပါရောလား။

ဖြစ်ချင်တော့ဗျာ။ ကျွန်တော်က ဆင်လောက်ကြီး၊ ကုန်းပိုးထားတဲ့ ငတိက ဆိတ်လောက်ဆို တော့ ကျွန်တော့် ဝိတ်ကို မခံနိုင်ဘဲ လှေကားအဆင်းအတိုင်း ဒုံဒုံဒုံနဲ့ တလိမ့်ခေါက်ကွေး အလုံးလိုက်ပြုတ်ကျသွား၏။

“အား”

“သေပါပြီဗျ”

“ဒို”

“ဒို”

“ဒို”

လှေကားစောင်းနှင့် ခေါင်းဘယ်နှစ်ချက်ဆောင့်မိမှန်းပင်မသိ။ ဒီလို အနာခံရသည့် စန့်မျိုး ဂျက်ကီချန်းပင် လုပ်ဖူးမည်မထင်။

“ဒို”

“အောင်မလေး ဖူး ဖူးပါပြီးဗျ”

ခန္ဓာကိုယ်အလိမ့်ရပ်သည် နှင့် နှစ်ယောက်လုံးမှာ ပလက်ဖောင်းပေါ် လေးဖက်ထောက်လျက် သားကြီး ဖြစ်နေပြီ။ နှစ်ယောက်သား လည်ချင်းလိမ်ထားသလို ဖြစ်နေ၏။ လူကသာ ပြေးမဆင်းရဘဲ လိမ့်ကျ တာ။ သို့သော် ဘာလို့ မောနေမိမှန်းမသိ။

“ဟောဟဲ ... ဟောဟဲ ... ဘာ ... ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“ဟောဟဲ ... ဟောဟဲ ... ရဲ ... ရဲ ... တဲ့ ”

“ဟောဟဲ ... ဟောဟဲ ... ဘယ်မှာ လဲ ရဲ”

“ဟောဟဲ ... မသိဘူးလေဗျာ ... ဟောဟဲ ... ရဲဆိုလို့ ပြေးဆင်းလာ တာပဲ”

အောက်မှာ က ဘာမှ မထူးခြား။ ဘာရဲမှ လည်း မတွေ့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာတောင် ခပ်ပါးပါး။

“အေးဗျာ ... ဘာမှ လဲ မရှိဘဲနဲ့ ”

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

ထိုတော့မှ ခေါင်းကနာသလို၊ ရင်ဘတ်ကအောင့်သလို၊ နှစ်ယောက်
လုံးကလဲ လေးဖက် ထောက်ကြီးနှင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထပဲ
ကိုက်တော့မလို မျက်နှာချင်းကြီး ဆိုင်နေမိသည်။ ။

“ဖိနပ် ... ဖိနပ်ရော”

“အပေါ်မှာ ... အပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီထင်တယ်”

မှန်ပေသည်။ ။ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ပြီး ဆင်းပြေးလာရတော့ ဖိနပ်ကို
သတိမထားခဲ့မိတာ။

“လာဗျာ ...ရဲလဲမရှိဘူးဆိုတော့ ဖိနပ်သွားပြန်တောင်းရင်း အဟိ”

ဒီလောက်ဖူးယောင်နေတာတောင် ငတိက အူမြူးနေသေး၏။

“ဟာကွာ ... မင်းကလဲ”

ဒီကောင် ကျွန်တော့်ခါးကို ဖက်ပြီး

“လာပါဗျာ ... အစ်ကိုကလဲ ... ဟင် ... ဟင် ... ခင် ... ခင်ဗျား ဘယ်
နှယ်ကြောင့် ဖင်ကြီး စိုနေရတာလဲ”

ရေတိုင်ကီကောင်းမှုနှင့် အစိုခါတ်ရနေသော တင်ပါးကို စမ်းပြီး င
တိ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ။

“ခင် ... ခင်ဗျားကို ဟိုကောင်မ ဘာလုပ်လွှတ်လိုက်တာလဲ”

“အိုကွာ ... ခစ်”

မရှက်စဖူး အရှက်ထူးသွားသည်

“ဘာ ... ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး ... မင်းကလဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ရင် ဘာလို့ ဖင်စိုနေရတာလဲ”

“အဲဒါက”

ရှက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူ့ကို အရင်ရှင်းပြရသေး၏။ ငတိက မသင်္ကာသလို မျက်မှောင် ကြုတ်ကြည့်၍ ...

“ဟုတ်ရဲ့ လား ... ခင်ဗျား အပျိုရည်ပျက်လာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဘယ်နှယ့်အပျိုရည် ပျက်ရမှာလဲ ... အောက်က ရေစင်တာပါ ဆိုနေ”

ငတိစဉ်းစားသွားသည် ။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ရင်း

“အင်း ... ထင်တော့ထင်သား။ ပလောက်ပလောက်နဲ့ ဆိုတော့ ကိုယ့်ဆရာတယ်ကြမ်း မှတ်နေတာ ... ဒီလောက်မစွမ်းပါဘူး”

ကျွန်တော့်အစွမ်းအစကို ဒီကောင် ယုံကြည်သွားသည် ။

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ဖိနပ်သွားပြန်တောင်းရင်း ဆက်ရှင်ပြန်ဖြည့်ရအောင်ဟိဟိ”

ဆိုကာ အရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားသည် ။ ကိုယ်လည်း အနောက်က ယောင်လည်လည်။ ဘေးဘီလဲ ဝေ့ကြည့်ရသေးသည် ။ တော်ကြာ ရဲလိုက်လာမှ ဖြင့်

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

ကျော်ကျော်လတ်က တံခါးခေါက်လိုက်သည် ။ ထုံးစံအတိုင်း မလွယ်ပေါက်လေးပွင့်လာသည် ။

“ဘာကိစ္စလဲ”

အသံကမာသည် ။ ကျော်ကျော်လတ်က သူ့ရဲ့ အဖြူဆုံးသွားကို ဖြူ၍

“ဖိနပ် ... ဖိနပ် ကျန်ခဲ့လို့ ”

“ဆက်ရှင်ဝင်မှာ လား”

“ဟုတ် ... ဆက်ရှင်လဲဝင်မှာ လေ”

“ဒါဆို ငွေကြိုရင်း”

“ဟမ်”

အထဲကလူစကားကြောင့် ကြောင်ပင်ကြောင်သွားမိသည် ။ နောက်မှ သတိရပြီး ...

“ဟင် ... ခုနကပဲ ဒီကနေ ရဲလာလို့ ဆိုပြီး မောင်းထုတ်လိုက်တာပဲ လေ ... အခုက”

“ခုနဆက်ရှင်ပြီးသွားပြီ၊ ထပ်ပြီး ဆက်ရှင်ဝင်ချင်တယ်ဆို ငွေထပ်ရှင်း ... မရှင်းနိုင်ရင်”

တံခါးလေးက ပိတ်မလိုဖြစ်သွားသည် ။ ဒါကိုကျော်ကျော်လတ်က ကြီးမားသော သူ့နှာခေါင်း ကြီးနဲ့ ထိုးခံလိုက်သည် ။ တံခါးက နှစ်လက်မ ခွဲလောက် ဟကျန်ခဲ့၏။

“နေဦး ... နေဦး ... နေဦး၊ ရှင်း ... ရှင်းဆိုရှင်းပါ့မယ်ဗျာ၊ ကဲ ... ကိုယ့်ဆရာ နှစ်ဂျူတီစာဆို ဘယ်လောက်မှ မရှိပါဘူး၊ ရှင်းလိုက်ပါ”

ဆိုသည် နှင့် ငွေကိုထုတ်ရှင်းလိုက်ရပြန်သည် ။

“သွားပြန်ပြီ ခုနှစ်ထောင်”

ဒါတောင် စပါယ်ရှယ်ခန်း မဝင်တော့လို့ ။ ကုပ်ချီကုပ်ချီနဲ့ အခန်းထဲ ဝင်လိုက်ပြန်သည် ။

“လာ ... အပေါ်တက်”

ရင်းနှီးပြီဖြစ်သော အပေါ်ထပ်ခိုးကို ထပ်တက်လိုက်ပြန်သည်။ ။

“ဟာ”

မြင်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် အံ့အားသင့်ရပြန်သည်။ ။

ဂျာမန်ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ လက်ကမြင်းမှုဖြင့် အတုံးအရုံးသေ
ကျေကြရရှာသော ဂျူးလူမျိုးများကို တန်းစီချထားသလို
အတုံးအရုံးလူများ။ ။

“အေး ... ခုနကပဲ ငါတို့ ဆင်းပြေးသွားတာ ... အခု ဘယ်နှယ့်ကြော
င့် လူပြန်စည်နေပါလိမ့်”

“အချိန်ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်လေးမှာ တင် ဒီလောက် အထွက်နှုန်း
ကောင်းနေရင် ငါလဲ စာရေးဆရာမလုပ်ဘဲ မာဆတ်ပဲဖွင့်စားရင် ကော
င်းမလား”

မတော်တရော် အတွေးပင် ဝင်လာ၏။

ခုနက ကျွန်တော့်ကို နှိပ်ပေးသော လပြည့်ဆိုသည့် ကလေးမပင်
နောက်ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရ၍ ဟန်ကျနေပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုတောင်
ပြုံးစေနှင့် တာတာပြသေး။

“နှမြောလိုက်တာ”

မထူးပါဘူးလေ၊ ကိုယ့်နားမှာ လဲ ဘိုင်သေတစ်ယောက်ရှိနေပြီပဲ၊
နောက်တစ်ယောက်ပဲ နှမြော တော့မယ် ... ဟီဟီ။

“ဟိုဖက်ကလူကြီး ဟိုဖက်တိုး၊ ဒီဘက်ကလူကြီး ခြေမကားထားနဲ့
လေ၊ ခေါင်းရင်းကလူ အပေါ် တိုးစမ်းပါဗျ၊ ကဲ ဒီမှာ နှစ်ယောက်ဝင်မယ်

တောက် စပယ်ယာတောင် ကားပေါ်မှာ ဒီလောက်ဩဇာ မကြီးဘူး။
မာဆတ်ဧည့်ကြိုကတော့ မလိုသူပစ်ထုတ်။ လိုချင်သူထည့်၊ လုပ်ချင်သ
လို လုပ်နေတာ။

ယောက်ျားသားများကလည်း ဗျာ ကိုယ့်မိန်းမရှေ့ လူတစ်ယောက်ကို
ယ့်ကို ဒီလိုလာလုပ်နေရင် ထထိုးမှာ ။ အခု ဒီကောင်မလေးတွေ ရှေ့ကျ
တော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ ပြီးပြီးတော့ကို ငြိမ်နေတာ။

ပက်လက်လှန်လိုက်သည် နှင့် ခြေဖဝါးကို စနိုးတာဝါနှင့်လာပွတ်သ
ည် ။ ရွရွလေး ... ခြေဖဝါး လေး ကိုင်လိုက်တာ ခုနလှေကားက ခွေးကျ
ကျလို့ ဖူးနေတဲ့ ခေါင်းတောင် အယောင်ကျသွားသလို။ ဒါမျိုးကျ သိပ်သိ
တာ။ခံစားချက်ကိုက ခြေထောက်ကိုင်တာနဲ့ ခေါင်းက ဘုပါ ဝင်သွားသ
လို။

“နာမည် ... နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“သော်တာ”

“ဪ ... သော်တာတဲ့ လား”

အားလုံး မိုးပေါ်ကမဆင်း။ နောက်တစ်ယောက်ဆိုလျှင် စန္ဒာလသာ
ရှိတော့မည်။

“ဘယ်မှာ နေတာလဲ”

“တောင်ဒဂုံစက်မှုဇုန်နားမှာ ”

“ဟင် ... အဲဒါဆို ကျွန်တော်တို့ နားမှာ ပဲ”

“ဟုတ်လား”

ခြေထောက်ပေါ် သူ့လက်ကလေး တစ်ချောင်း လှုပ်ရှားနေသည်။ ။

“ဒီမှာ လုပ်တာ ကြာပြီလား”

“အင်း ... သုံးလလောက်တော့ ရှိပြီ”

ဒါလဲ ဖော်မြူလာစကားပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဟိုယခင်ကလဲ ကာရာ အိုကေများ တွင် စကား တစ်ခု ကြားဖူးသည်။ ။

“ဒီအလုပ်လုပ်တာ ကြာပြီလား”

“ဟင့်အင်း ... တစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ထိုကောင်မလေးနှင့် နောက်တစ်ဆိုင်တွင် သွားဆုံပြန်သည်။ ။ သူက ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိ တော့။ ကိုယ်ကတော့ မှတ်မိတာပေါ့နော် ... ဒါနဲ့ ပဲ။

“ဒီအလုပ်လုပ်တာ ကြာပြီလား”

“ဟင့်အင်း ... တစ်ပတ်ပဲရှိသေးတာ”

အဲဒီစကားကြားတော့ ကိုယ်လဲတင်းသွားပြီး ...

“ဘာတစ်ပတ်လဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က နင့်ကို ဟိုဆိုင်မှာ တွေ့တုန်းကလဲ ဒီစကားပဲ ပြောတာ။ အခုလဲ ဒီစကားပဲ”

“ဟင် ... ဘယ်စကားလဲ”

“ဒီအလုပ်လုပ်တာ တစ်ပတ်ပဲရှိသေးတယ် ဆိုတာလေ”

ကောင်မလေးက မျက်လုံးကလယ်ကလယ် သနားစဖွယ်နဲ့

“မြန်မာပြည်တစ်ပတ်လေ ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ ... မှားလို့ လား”

“အမ်”

ကိုယ်လဲ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ ကြက်သေသေခဲ့ဖူးသည်။ ။

ဪ ... ဒီလိုကောင်မလေးသာ အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုခုနှင့်
သေသွားပါက အင်မတန်မှ စုံစမ်းမှု တော်သော စုံထောက်ကြီး ရှားလော့
ဟု မ်းပင် သတ်သူ၏ လက်ဗွေရာ ရှာတတ်မည်မဟုတ်။ ပြောလို့ ပြော
တာပါ။ ကိုယ့်လက်ဗွေရာလည်း ရှိတာပဲ။

ကဲ ... အခုရော ...

ယခုလဲ ဆက်မမေးရဲ။

“ဘာသုံးလဲ”

“ကိုယ်ဝန်”

အလိုလိုနေရင်း ကိုယ်ပါကလေးအဖေ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ။ ထို့ကြော
င့် စကားစလွှဲရင်း ...

“ကျောင်းရော မတက်ဘူးလား”

“တက်တယ်လေ”

ခေါင်းထောင်သွားမိသည်။ ။

“ဟင် ... ဘယ်ကျောင်းတက်တာလဲ ... ဘယ်ကျောင်းလဲ”

“ဘုန်းကြီးကျောင်း ... လပြည့်လကွယ် နှစ်ရက်သွားတယ်”

“ဪ”

ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းသည့်သဘော။ ဘာမှ မပြောတော့။ သူပြုသမျှ
နုနေလိုက်သည်။ ။ သူမ ကလဲ ခြေသလုံးကို ရွရွလေး နှိပ်နေ၏။ နောက်
... ကျွန်တော့်ကို ဝေကြည့်ပြီး ...

“အစ်ကိုကြီးကို တွေ့ဖူးသလိုပဲ”

“ဟင် ... ဘယ်လို ... ဘယ်လို”

တွေ့ဖူးသလိုပဲဆိုသော စကားကြောင့် ခေါင်းထောင်သွားမိသည် ။
ဂျာနယ်တွေ မဂ္ဂဇင်းတွေ မှာ တွေ့ဖူးတာဆိုလျှင်တော့ သေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဇဝေဇဝါနှင့် ...

“ဘယ် ... ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးတာလဲဟင် ဂျာနယ်တွေမှာ လား”

ကောင်မလေးက ရွရွကလေးနှိပ်ရင်း

“အဖေ့ကို ထောင်ဝင်စာသွားတွေ့တုန်းက”

“ဂီ”

တံတွေးပင် နင်သွားသည် ။

“အဖေ့ဘေးက ထောင်ကျတစ်ယောက်က ဦးလားဟင်”

“ဟယ် ... ထောင်ကျဖူးပါဘူး”

“လိမ်တယ်”

ဪ ... အကောင်းပြောတာကို မယုံဘူး။ ကဲ ... ဘယ်နှယ့်လုပ်ရပါ
။ ကောင်မလေးလက်က ခြေသလုံးကနေ ပေါင်ဆီတက်လာ၏။

အလိုလိုနေရင်း ကြက်သီးများ ဖြန်းလာ၏။

“ဒါနဲ့ ”

“ဟေ့ ... ပြေးဟေ့ ... ပြေးပြေး”

စကားပင် မစရသေး။ အောက်ထပ်မှ အသံကျယ်ကျယ်အော်လိုက်သံ
ကြောင့် လန့်သွားသည် ။

“ဟင် ... ဟင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“စီမံချက် ... စီမံချက် ... ပြေး ပြေး ... ပြေး”

နံဘေးနားက ကောင်မလေးများ သံစုံအော်ပြီး မှုံနေအောင်
ထွက်ပြေးသွားကြကုန်သည်။ ။

ထိုတော့မှ လူသေအလောင်းတွေလို ဖြစ်နေသူအားလုံး
ကုန်းထလာကြသည်။ ။

နောက်မှ တစ်ခါခံထားဖူးသော အတွေ့အကြုံက ရှိသည် မို့

“ဟုတ်ရဲ့ လား စီမံချက်တဲ့ ... ခုနတုန်းကလို ခံနေရဦးမယ်”

ကျွန်တော့်စကားကို ခုန်အော်သူက ...

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ မတွေ့ဘူးလား ... တိုက်ပေါ်မော့ကြည့်နေတာ”

ကိုယ်လဲ မယုံမရဲနှင့် ပြတင်းပေါက်မှ ငဲ့ကြည့်တော့ ...

“ဟာ”

လွယ်အိတ်နှင့် လူနှစ်ယောက်က တိုက်ပေါ်လက်ညှိုးထိုးရင်း
မော့ကြည့်နေကြသည်။ ။

“သေ ... သေချာပြီ ... ရဲ့ ... ရဲ့တွေပဲဖြစ်မယ်”

“အား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အားလုံး ဝရန်းသုံးကားနှင့်
ထွက်ပြေးသွားကြသည်။ ။

စီမံချက်တဲ့ ။ ဘာစီမံချက်လဲမသိ။ ခေါင်းမွှေးတွေပါ ထောင်ကုန်၏။

“ဟေ့ ... ပြေး ... ပြေးလေ ... ဘာလဲ ... အချုပ်ထဲ ရောက်ချင်လို့

လား”

“ဟင် ... အချုပ် ... အချုပ်”

လူလဲ ဘာမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့။

“အား”

သံကုန်ခြစ်အော်ရင်း ပြေးဆင်းလိုက်ရသည် ။ နောက်ကျတဲ့ ခြေ
ထောက် သစ္စာဖောက်ပဲကို။

“ဖိနပ် ... ဖိနပ်”

“အို ... အရေးထဲ ဖိနပ်ရှာနေသေး။ လူလွတ်အောင်သာ
အမြန်ပြေးပါဗျ အမြန်ပြေးပါ”

အနောက်က အော်သံကြောင့် ကိုယ်လဲ ဖိနပ်ပင် ကုန်းမကောက်နိုင်
တော့။

“အား ... လုပ်ကြ ... လုပ်ကြပါဦး”

ကိုယ့်ကိုမဖမ်းမိအောင်သာ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးဆင်းရသည် ။
တော်ကြာ မှုခင်းဂျာနယ်ထဲ ဖိုးကာလာနှင့် ပါနေမှ ဖြင့် ...

ကိုယ့်ကောင်ကတော့ ပြောနေစရာပင်မလို။ တရုတ်သိုင်းကားထဲက
လို ကိုယ်ဖော့သိုင်းများ တတ်နေသလားမသိ။ တိုက်နံရံတောက်လျှောက်
အရိပ်ကျနေသည့်အလား ဖြတ်သွား၏။

အောက်ရောက်တော့ လူတွေက ရှင်းနေသည် ။ အတူတူပြေးဆင်း
လာကြသူတွေလဲ ဘယ်နား မှောင်ရိပ်ခိုနေကြမှန်း မသိတော့။

အောက်ရောက်တော့ တိုက်နံရံကပ်နေသော ကျော်ကျော်လတ်နှင့်
ကျွန်တော် နှစ်ယောက် တည်း။

“ဟောဟဲ ... ဟောဟဲ”

မောပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောနိုင်။ အတန်ကြာ
မှ ...

“ဟေ့ကောင် ... ဟောဟဲ ... စီ ... စီမံချက်တဲ့ ... စီမံချက်က ဘယ်
ရောက်သွားလဲ”

ကျွန်တော့်အမေးကို ငတိက အရိပ်ကျနေသလို တိုက်ကမခွာသေးဘဲ
...

“ခုန ... ခုနက အပေါ်မှာ ရှိတုန်းက တွေ့လိုက်တာပဲ ... အခုမှ ... အ
ခုမှ ”

သူ့စကားမဆုံးမီ ကြားလိုက်ရသည် က

“ကိုကိုကြီး ... မင်းဘယ်မှ မပြေးနဲ့ ”

“ဟာ”

နာမည်ခေါ်သံကြားတော့ ခေါင်းမွှေးတွေပါ ထောင်ကုန်၏။

“သေပြီ ... မိပြီ ... ဒီတစ်ခါ တကယ်မိပြီ”

ဇောချွေးတွေ နှပ်တွေပါ ထွက်လာ၏။ ကြောက်တာကလဲ တဆတ်
ဆတ်ပင် တုန်နေသည် ။ မျက်လုံးကိုလဲ ဖွင့်မကြည့်ရဲ။

လွယ်အိတ်နှင့် လူနှစ်ယောက်က အမှောင်ထဲမှ လျှောက်လာ၏။ နီး
လာသည် အထိ မျက်လုံးကို ရဲရဲ မဖွင့်ရဲသေး။ ဘယ်အချိန်လက်ထိပ်ခတ်
သံ ချပ်ခနဲကြားရမည်ကို တထိတ်ထိတ်နှင့်။

“ကိုကိုကြီး ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟင်”

ရင်းနှီးနေသော အသံမို့ မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်မိသည်။ ။

“ဟာ ... လွမ်းဝေနိုင်နှင့် ကျော်သီဟပဲ”

စာနယ်ဇင်းမှ ညီအစ်ကိုများ တွေ့တော့ ဝမ်းသာသွားသည်။ ။ သူတို့ က ကျွန်တော့်ကို ဇေဝဇဝါ ကြည့်ပြီး ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ ... တိုက်နံရံကို ပြားပြားကပ်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ထိုတော့မှ လူလဲစိတ်အေးနိုင်ပြီး ...

“အဟဲ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ၊ ကျော်ကျော်လတ်နဲ့ ကျွန်တော် ပျင်းလို့ တိုင်ကပ်တမ်း ကစားနေကြတာ”

“ဪ ... ဒ ကျော်ကျော်လတ်လား ၊ ငါက အရိပ်ကျနေတယ် မှတ်လို့”

ထိုတော့မှ သူတို့ လည်း ကျော်ကျော်လတ်ကို မြင်ရရှာသည်။ ။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ... ခင်ဗျားတို့ ကရော ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ကျွန်တော့်အမေးကို သူတို့ နှစ်ယောက်က လူမိသွားသော ခွေးသူခိုးလို သွားဖြပြီး ...

“ဟီးဟီး ... မာဆတ် ... မာဆတ်လိုက်ရှာနေတာ ညောင်းလို့ ဟီဟီ”

“တောက်”

ထိုတော့မှ သဘောပေါက်တော့သည်။ ။ သူတို့ ဘာသာသူတို့ မာဆတ် ဘယ်နားရှိလို့ ရှိမှန်း မသိဘဲ မော့တော့မော့တော့နှင့် လိုက်ရှာတာ။ ဒါကို ဟိုကလဲ လွယ်အိတ်များ နှင့် သူတို့ ကိုမြင်ပြီး ရဲမှတ်ကာ ကျွန်တော်တို့ ကို မောင်းချလိုက်တာ။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် ... ဖိနပ်လဲ မပါကြပါလား”

“ချွတ် ... ချွတ်ထားခဲ့တာလေ ... စီးရမှာ ပျင်းလို့ ”

သူတို့ နှစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ ကို ဇေဇေဝါကြည့်သည်။

“ဒါနဲ့ ကျော်ကျော်လတ် မာဆတ်..မာဆတ်”

ကျွန်တော်ကသာ ဦးအောင်ဝင်၍ ..

“ဒီမှာ ..ဒီအပေါ်မှာ ”

သူတို့ နှစ်ယောက် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်သည် ။ ကျော်သီဟက အပေါ်ထပ်ကို လက်ညှိုး ထိုးရင်း..

“ဒီမှာ လား”

သိပ်မကြာပါ။ အပေါ်ထပ်မှ ‘အား’ခနဲ အော်၍ တစ်သုတ်ပြေးဆင်း လာပြန်၏။ ကျွန်တော် က မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ ..

“ဟုတ်တယ်..သိပ်ကောင်းတယ်..အညောင်းကို ပြေသွားတာပဲ”

မယုံသလို ပြန်ကြည့်သည် ။ ကျွန်တော်ကသာ..

“ဟုတ်တယ်..ကျွန်တော်တို့ တောင် အခုပဲ ပြေးဆင်း..အဲလေ ဆင်း လာကြတာ”

ကျွန်တော်တို့ လဲ ထိုတိုက်နှင့် မလှမ်းမကမ်း စားသောက်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်နေလိုက်သည် ။ သိပ်မကြာပါ..

“ရဲတဲ့ ဟေ့..ပြေးပြေး”

“ပြေး..ပြေးပါဟ”

ဟူသော အော်သံနှင့် အတူ ထိုလူကြီးနှစ်ယောက် ဒရောသောပါး

ပြေးဆင်းလာတာ တွေ့ရ၏။

*